

Vesela aleluja!

Spoštovani bralci Misijonskih obzorij,

začeli smo z velikonočnim praznovanjem, ko podoživljamo dogodke velikega tedna. Na veliki četrtek smo slovesno obhajali evharistijo zadnje večerje. Od tistega trenutka dalje pa do velikonočne vigilije so zvonovi utihnili v znamenju žalovanja zaradi prihajajočega trpljenja in smrti našega Odrešenika Jezusa Kristusa. Veliki petek pa je dan, ko se je človeška hudobija dokončno znesla nad Božjim Sinom in ga hotela s tem izbrisati iz obličja zemlje in iz svojega spomina. Velika sobota je pokazala, da je Božja moč veliko večja od človeške, da je Božji načrt odrešenja zahteval tako veliko žrtev, ki jo lahko sprejememo le z vero. Največje Velikonočno sporočilo pa je vstajenjsko sporočilo. Nismo ustvarjeni za minljivost, ampak za večno življenje. Apostoli so bili priče Jezusovega vstajenja in v moči Svetega Duha so to resnico neustrašno oznanjali naprej. Po apostolih so to delo opravljali ne le papeži, škofje, duhovniki, redovnice in redovniki, ampak vsi kristjani. Vsi se moramo zavedati tega poslanstva. Za zgled nam lahko veliko pomaga pogled v življenje prvih cerkvenih skupnosti, ki jih s takim žarom opisujejo apostolska dela in jih bomo v velikonočnem času vsak dan poslušali pri sveti maši. Širjenje evangeljskega

sporočila v prvih letih so resnično navdušujoča. Izhajajo pa iz zadnjega Jezusovega naročila apostolom pred vnebohodom, naj gredo po vsem svetu in oznanjajo evangelij vsemu stvarstvu. Naj krščujejo v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.

V pogovoru s papežem Frančiskom, ki ga je imel novinar Gianni Valente in ga je izdala založba Družina z naslovom *Brez njega ne moremo storiti ničesar*, nam papež pove svoj pogled in izkušnjo, kako misijonariti v današnjem svetu. Ko je govoril članom papeških misijonskih družb jim je predlagal, naj namesto, da bi se ukvarjali s priročniki o različnih načinih misijonarjenja in o možnih strategijah, kako misijonariti danes, berejo apostolska dela. Kot pravi papež, glavne vloge v apostolskih delih nimajo apostoli, marveč Sveti Duh in apostoli se tega zavedajo. Ta izkušnja apostolov, razmišlja papež, je vzorec, ki velja za vse čase.

Papež Frančišek tudi opozarja, da je največja nevarnost misijonarjenja, da se poskuša evangelizirati z lastnimi močmi in pozabimo na delovanje Svetega Duha. Središče oznanjevanja je učenje Jezusa Kristusa. Vendar brez Svetega Duha ne moremo nič narediti. Kristjani se moramo izogibati, da bi postali neke vrste versko

moralno združenje, ki hoče vzpostaviti moralni red.

K takemu razmišljanju smo vsi povabljeni, ne le misijonarji. Naš zgled je tisti, ki veliko spremeni. Pričevalec pričuje o tem, da v njegovem življenju delujeta Kristus in njegov Duh. S tem pa imamo marsikdaj težave, rajši bi delali po svoji zamisli in načrtu. Naš pričevalec v tej številki je misijonar lazarist Anton Ovtar, ki je 21 let deloval med katoličani v Nižnjem Tagilu. Povabili so ga, naj zapusti Rusijo in mu nato izdali petletno prepoved vstopa v Rusijo. Dvema vietnamskima misijonarjema, ki sta prišla z veljavno vizo, da bi tam nadaljevala delo med katoličani, pa sta morala z istim letom zapustiti Rusijo, ker jima je bil vstop prepovedan že ob prihodu na letališče.

Ko se zaprejo vsa vrata, nam Bog neke odpre okno. Nič ne pomaga tarnati in obupavati. Če verujemo, da gre Jezus pred nami, lahko zaupamo, da nas bo tudi Sveti Duh vodil. Le slediti moramo Njegovim navdihom. Želim vam blagoslovljene in radostne velikonočne praznike. Naj nam veselje Jezusovega vstajenja poživi misijonsko zavest našega skupnega poslanstva. Želim vam prijetno branje in vse dobro!

Pavle Novak CM

Katoliški misijoni | Groblje, Rim, Buenos Aires
1923-1987

Lado Lenček C.M.
urednik KM 1938-1987

Misijonska obzorja
POGLEJ PO SVETU

Izhajajo v Ljubljani
od 1987

MISIJSKO SREDIŠČE SLOVENIJE
SI-1000 Ljubljana, Kristanova 1, Slovenija
Tel.: 01/300 59 50,
E-mail: missio@rkc.si
<http://www.missio.si>
Uradne ure od ponedeljka do petka od 8^h do 13^h.
Glavni urednik: Pavle Novak, CM
Pomočnica glavnega urednika: Tina Jež
Lektoriranje: MSS

Odgovarja narodni ravnatelj za misijone:
Matjaž Križnar
Oblikovalec: Hanzi Tomažič
Grafična priprava: NEBIA, d. o. o.
Tisk: Para, d. o. o.
Naklada: 4700 izvodov
Če ni posebej omenjeno, so slike od avtorja
prispevka ali iz arhiva MSS.
ISSN 1318-4369

Misijonska obzorja izhajajo šestkrat letno.
Priporočeni dar za posamezni izvod je 1,50 EUR.
Celoletni prispevek za MO za leto 2023: 9 EUR, za Evropo 12 EUR, avionska za Ameriko in drugod je 20 USD, 25 CAD.
Vplačila nakazujte na transakcijski račun MSS, Kristanova 1, Ljubljana, namen nakazila: dar za tisk MO, št. transakcijskega računa pri NLB: SI56 0201 4005 1368 933.
Slika na naslovnici: mladina sodeluje pri uprizoritvi križevega pota, Samoa

10-letno potovanje papeža Frančiška

PIŠE MATIJA NARED

Na romanju Cerkve skozi zgodovino desetletje pontifikata ni dolga doba. To ve tudi papež Frančišek. Ob deseti obletnici njegove papeške službe mnogi govorijo o njem. Vanj so usmerjeni žarometi in pogosto je v središču pozornosti, ki pa vedno znova pomeni tveganje, da Petrovega naslednika »z učinkom povečave« izloči iz njegovega okolja, to pa je Cerkev.

On – in to je pomembno – sebe nikoli ne postavlja v središče. Vedno znova se sklicuje na resničnost in dejstva, ki so večja od njegove lastne osebe. Papež dobro ve, da ima dinamika, ki je lastna krščanstvu, edini vir v Kristusovi milosti, v skrivnosti njegovega delovanja v zakramentalni Cerkvi in v stalni odvisnosti od delovanja Svetega Duha. Papež pogosto ponavlja, da le Kristus zdravi in odrešuje. Kristusa pa lahko najdemo v molitvi, zakramentih in v svojih bratih in sestrah, ki so najbolj pomoči potrebni, v ubogih. Vedno znova opozarja tudi, da so usmiljenje, odpuščanje in ljubezen značilne lastnosti novosti, ki je »prišla« na svet z Jezusom. Za papeža Frančiška je oznanjevanje evangelija pač oznanjevanje evangelija. To ni pretveza za razvijanje strategij ali projektov niti ni predpostavka, iz katere bi izpeljali etična ali sociološka ali kulturna, politična, teološka ali antropološka razmišljanja. Vedno znova tudi ponavlja, da Cerkev ne živi iz lastne moči in da se ne sme postavljati v zgodovino in v svet kot samozadostna entiteta. Cerkev mora namreč vsak trenutek prepoznati, da potrebuje čudež Kristusovega Duha. In to so edina realna dejstva, zaradi katerih je lahko Cerkev zanimiva za može in žene sedanjega časa. Vse drugo je stari ali novi klerikalizem. Papež vedno znova tudi poudarja, da je treba vero in naše upanje posredovati privlačno, nevsiljivo.

Saj ne oznanjamo sebe, politične stranke ali ideologije, ne: oznanjamo Jezusa. Oznanjamo, ne prepričujemo. Gospod je tisti, ki mora prepričati, pravi papež. Pri opravljanju funkcije rimskega škofa tudi sebi ne prizanaša. Svoje vloge ne razkazuje, kot da bi bil direktor multinacionalke, kot suveren in vladar, ampak se nam predstavlja kot »preprost« grešnik. Zato ne osredinja vsega nase. Vedno kaže drugam. V zadnjem desetletju je toliko dogodkov v Cerkvi in svetu nazorno pokazalo, da Cerkev in svet vedno bolj potrebujeta ozdravitev. In stanje Cerkve, ki hodi svojo pot skozi zgodovino, je stanje beračice, ki lahko samo iztegne roko k svojemu Gospodu. Ideja, da se Cerkev lahko »očisti« in da lahko izkorenini zlo s človeškimi in cerkvenimi instrumenti, protokoli in operacijami institucionalnega inženiringa, lahko namreč postane izraz brezbožne arogance, dolgoročno bolj uničujoče od katere koli človeške bede. V času, ki je minil od 13. marca 2013, tudi omejenost, nepopolnost in celo človeške napake rimskega škofa, ki jih je pogosto javno priznal in za katere se je tudi sam tolikokrat opravičil, le potrjujejo, da Cerkve ne more rešiti človek. Niti ubogi človek, poklican za papeža, poklican, da bi bil »Kristusov namestnik«. Nepopolnosti, pa naj bodo naše ali papeževe, lahko iskreno pokažejo, da tudi Cerkev ni popolna, da

ne more sijati s svojo lučjo in da mora na svojem zemeljskem romanju vedno znova prositi Kristusa za milost, naj jo prečisti in »reformira«.

In kaj lahko pričakujemo v prihodnje? Lahko si predstavljamo, da bo papež Frančišek še naprej ponavljal in nas spominjal stvari, ki jih je poudarjal doslej: Jezus, ubogi, evangelij, Cerkev, ki je poklicana, da se ne zapira vase in sledi Kristusu; bližina, ki celi rane in sprejema človeško resničnost tako, kot je; bratstvo kot priznanje skupne usode človeške družine in kot edina možnost, da nas ne preglasijo sirene tistih, ki želijo »pospešiti apokalipso« in zanetiti ogenj nove svetovne vojne po vsem svetu. Da bodo njegove skrbi in njegove solze usmerjene v brezna bolečine, v katere so pogreznjeni bratje in sestre tega časa, ne pa v »zgrešene cilje«, resnične ali domnevne, njega samega. Upajmo, da bo njegov duhovni mir še naprej temeljil na spokojnem spoznanju, da samo Kristus in njegov Duh vodita Cerkev. Na tej poti bo Petrovega naslednika varovala molitev božjega ljudstva, molitev, za katero je prosil to ljudstvo tistega deževnega večera pred desetimi leti, ko se mu je prvič predstavil kot novi rimski škof. Ti ljudje, ubogi v duhu, ki s svojim »nezmotljivim občutkom za vero« prepoznajo vonj svojega pastirja, od takrat ponavljajo molitev zanj: »Molimo za našega papeža Frančiška, naj ga Gospod ohrani, naj ga osrečuje na zemlji in naj ga ne prepusti kot plen njegovim sovražnikom«.

*Povzeto po: Agenzia Fides
13. 3. 2023*

Misijonar v majhni skupnosti

POGOVARJAL SE JE PAVLE NOVAK

V decembru lanskega leta se je iz Rusije vrnil misijonar Anton Ovtar CM, doma iz Frankolovega. Ker so ga »povabili« naj zapusti Rusijo, je moral svoje misijonsko delovanje v Nižnjem Tagilu in okolici prekiniti. Na tem področju je deloval dobrih 21 let. Prosili smo ga, naj nam spregovori o njegovi misijonski izkušnji, o življenju katoličanov v diaspori sredi pravoslavnega sveta in kako so prišli v tiste kraje.

Več kot 21 let ste delovali v Rusiji. Verjetno vam ni bilo lahko zapustiti vernike, s katerimi ste toliko časa sodelovali, jim bili pastir in jih spremljali v njihovem vsakdanjem življenju?

Res je. Ni bilo tako preprosto zapustiti vernike po tako dolgem času. Po drugi strani pa se je že čutilo, da bi moralo priti do sprememb. Zaradi pandemije sem bil štiri leta sam. V tem času nam ni uspelo najti kakšnega drugega misijonarja, da bi zamenjal mojega sodelavca, ki je na svojo lastno željo prosil za premestitev.

Ali ste misel na misijone gojili že dolgo? Kako je prišlo do odločitve, da greste v misijone, kako ste prišli v Rusijo?

Misel o misijonih je bila pri meni že od samega začetka. Ko sem bil v osnovni šoli, sem že izrazil željo postati duhovnik. K nam so hodili duhovniki iz Misijonske družbe,

ki so sami tudi bili že v misijonih, posebno misijonar g. Franc Jereb. Verjetno sem iz njihovega pripovedovanja začutil željo, da bi se tudi sam odpravil po takšni poti. Resno pa se je začelo, ko sem se hotel poglobiti v znanje tujega jezika. Zaradi mnogih naših misijonarjev na Madagaskarju sem izrazil svojo željo našemu ravnatelju v semenišču, da bi se začel učiti francoskega jezika. Na njegov dvom, da sem zdravstveno sposoben za takšno delo, pri osmih letih sem bil namreč operiran na srcu, sem za mnenje povprašal tudi osebnega zdravnika. Jasnega odgovora nisem dobil. Zato sem se odločil, da bom počakal, da bi se za misijonarje odprla Kitajska.

Poglobil sem se v učenje angleškega jezika. K temu je pripomogla tudi prošnja našega vizitatorja, provincialnega predstojnika, da bi šel za eno leto v Kanado v Winnipeg, kjer naj bi lazaristi zapustili slovensko župnijo. Moje bivanje v Kanadi se je podaljšalo

na sedem let. Tam sem tudi poglobil teološko znanje kot odgovor na prošnjo generala, da bi se kandidati za misijone pripravili na pomoč v semeniščih.

Po končanem študiju sem napisal prošnjo za misijone. Na končni odgovor sem čakal več kot leto dni. Po pogovoru z zastopnikom generala sem izrazil pripravljenost iti na katero koli področje misijonskega delovanja, kjer bi bilo najbolj potrebno. Dodelili so me v Rusijo, kjer sta takrat že štiri leta delovala g. Tomaž Mavrič in g. Alojz Letonja.

Kako velik je bil vaš misijon, koliko katoličanov je na tem področju?

Ali je bil z vami še kdo, ki vam je pomagal pri pastoralnem delu?

Načrti za Rusijo so bili veliki s strani naše Družbe. Ko sem leta 2001 prispel v Nižnji Tagil, sta bila tam že dva duhovnika, eden pa je bil na dopustu. Načrtovali so, da naj bi tam delovali vsaj štirje duhovniki. Duhovno navdušenje je kmalu upadlo. Velik naval na cerkve, predvsem pravoslavne, se je kmalu zelo zmanjšal. Mnogi potomci Nemcev so izkoristili možnost odpotovati v Nemčijo. Število katoličanov se je razpolovilo.

Naši katoličani so predvsem potomci Nemcev iz porečja Volge (povolžja), Odeše in nekaterih drugih skupin, ki jih je v Rusijo pripeljala cesarica Katarina velika. Ti so bili tik pred drugo svetovno vojno razseljeni po celi Sibiriji. Pozneje pa so se mnogi znašli na Uralu, kjer je veliko težke industrije, npr. v Krasnoturinskem je polovica prebivalstva nemškega. Nemci so po veroizpovedi polovico katoličani, druga polovica pa je protestantska, med njimi so najmočnejša skupina Luterani.

Veliko pa je tudi Poljakov, ki so bili preseljeni iz Ukrajine in Belorusije. Mnogi pa so prostovoljno šli za kruhom.

Sestre pri starejših

Obisk škofa

Kako so ti katoličani preživeli toliko časa brez duhovnika? Če pomislimo le na podelitev zakramentov, je bila družinska vzgoja tista, ki je pripomogla, da so po toliko desetletjih ohranili globoko vero?

Ti katoličani so se srečevali z duhovnikom le, če so potovali v Belorusijo ali v Kazahstan, kjer so še delovale katoliške cerkve ali župnije. Zelo zgovoren in zanimiv je primer, ko je naša najstarejša župljanka prinašala obhajilo iz Kazahstana bolnim v Nižnjem Tagilu. Ta gospa je ena izmed mnogih, ki so tudi krščevali otroke. Zbirali so se največkrat na pokopališčih, zelo redko po domovih. Do pred kratkim časom so v Krasnoturinskem uro pred mašo molili »svoje« molitve v nemškem jeziku. Nekateri so bili lahko srečni, da so od staršev dobili krščansko vzgojo. Mnogi starši niso mogli naložiti na pleča otrok tako težko breme, ki so ga sami nosili. Moja generacija vernikov še zdaj čuti grenkobo, ko se spominjajo svoje komsomolske vzgoje.

Ti katoličani so živeli dolgo časa v pravoslavnem okolju. Ali so imeli zaradi svoje vere kaj težav? Kakšno je bilo vaše sodelovanje s pravoslavnimi? Mnogi katoličani so hodili v pravoslavne cerkve in tudi tam prejeli

zakramente. Vendar je bilo zanje težko. Dokler še ni bilo katoliških škofij, so nekateri pravoslavni duhovniki sprejemali katoličane. Potem pa so jih začeli popolnoma zavračati. Tudi sami katoličani so spoznavali, da to ni njihova vera. Druga težava pa je bila, da niso mogli sprejeti vse prenovne Katoliške Cerkve, ki je nastala po drugem vatikanskem koncilu. Zelo težko jim je bilo sprejeti moje nasvete, da naj gredo v pravoslavno cerkev, če ne morejo priti do katoliške. V začetku je bilo nekaj poskusov medverskega sodelovanja na krajevni ravni. Danes pa je to popolnoma zamrlo. Z njihove strani ni nikakršnega zanimanja niti volje, da bi tako sodelovanje obstajalo.

Lahko bi si postavili vprašanje smisla zagotavljanja duhovnika v tako oddaljenih krajih in za tako majhno skupnost. Kakšno je vaše mnenje in izkušnja?

To vprašanje je zelo na mestu. V Nižnjem Tagilu pokrivamo področje, ki je veliko večje kot naša Slovenija. Imamo tri župnije: v samem Nižnjem Tagilu, v Krasnoturinskem in v Severouralskem. Razdalja do najbolj oddaljene župnije je 310 km. K maši pa so v zadnjih nekaj letih v eni župniji hodili le štirje verniki,

v drugi pa osem vernikov. Medtem ko jih v Nižnjem Tagilu prihaja k nedeljski maši približno 35, v času pandemije pa je število padlo na 25. Oskrbovati tako male župnije je zelo zahtevno, potrebno je prevoziti velike razdalje. Ta težava se že pojavlja tudi drugod po Evropi, je posebna preizkušnja današnjega časa. S temi težavami se tudi sami že srečujete, ko ni več toliko duhovnikov in se župnije združujejo. Mnogi so prepričani, da ni smiselno upravljati toliko energije za tako majhne in oddaljene skupnosti. Nekateri pa le čutijo, sam sem med njimi, da ni tako važno število vernikov, ampak hrepenenje po duhovnem življenju.

Kdo sedaj skrbi za njihovo duhovno življenje? Bi se vrnil, če bi bilo mogoče?

Trenutno smo rešili položaj s sobraty iz Vietnama. V začetku marca 2023, prideta dva duhovnika. Eden je prej deloval v Ukrajini in je tudi nekajkrat prišel v Rusijo. Mislim, da hudih težav za vernike ne bi smelo biti, saj smo do zdaj bili sami tujci, ki smo bolj ali manj obvladali ruski jezik. Moram priznati, da še danes, po toliko letih v Rusiji, ne znam dobro govoriti rusko. Meni so izdali petletno prepoved prihoda v Rusijo. Moja izkušnja v misijonu, ki ga nekateri ne priznavajo za misijon, je ta, da je postal ves svet misijonski. Duhovnike, redovnike, Bogu posvečene osebe iz različnih Družb in laike iz Azije in tudi že iz Afrike najdeš po vsem svetu. Tako kot so bili apostoli oznanjevalci med mnogimi narodi in ustanavljali majhne krajevne skupnosti, ki so postale močne pričevalke in pospeševalke evangelija, tako so danes vsi, ne samo misijonarji, oznanjevalci veselega oznanila med vsemi narodi.

Tik pred oddajo revije v tisk nam je misijonar Anton Ovtar sporočil, da sta vietnamska misijonarja, ki bi ga morala nadomestiti na misijonu, priletela v Rusijo z vso potrebno dokumentacijo in vizo, pa so jima vstop v državo zavrnil. Še z istim letom sta morala takoj zapustiti Rusijo.

1970-7 Zagledanost vase (195)

LETA 1972 PIŠE FRANC SODJA

Po vseh krščanskih deželah so na dnevnem redu žgoče razprave o življenju, delu in prihodnosti Cerkve. Časnikarji razburjajo ali zabavajo svet z novicami, ki največkrat niti verodostojne niso, ko je govor o celibatu, avtoriteti, novem pojmovanju duhovniškega poklica in podobnem.

Staro grško bajeslovje pripoveduje o Narcisu, ki se je zaljubil v svojo lastno podobo, ko je v vodi zagledal samega sebe. Kot bi se nekaj podobnega godilo s »starim krščanskim« svetom. Zagledanost vase vodi v razgrebanje samega sebe.

Ni dvoma: koncil je resno spregovoril, da je treba podanašnji vse krščansko in cerkveno življenje. Ta proces je tako nujen, da ga še toliko okostenelih pobornikov starih pravic ne more zaustaviti. A nevarnost je, da v hlastanju za novim postanemo Narcisi. Mnogi so že s prstom pokazali na to nevarnost. V skrbi za ovrednotenje samega sebe lahko prav v tej veliki uri vsi pozabimo, da je Cerkev zato tu, da odreši svet. Zaljubljenost vase bi pomenila maličenje Kristusove podobe.

Morda tudi v tem tiči razlog, zakaj tako upadajo misijonski poklici. Če gre samo za to, kako bo posameznik sebe usovršil, ali je vsaj središče problema, ko kdo izbira poklic, v tem, kako bo zadostil vsem svojim težnjam, potem je apostolski vidik zatemnjen s skrbjo za samega sebe. Kristus pa je apostolom brez pomišljanja dejal, da bodo morali zadeti nase križ in sprejeti umiranje, če bodo hoteli izpolniti njegovo naročilo: Pojdite po vsem svetu. Pa je vendarle pravilno reševanje vseh sodobnih problemov, tudi v Cerkvi, možno le tedaj, če ne izgubimo z vida osnovnega poslanstva: Cerkev je služabnica sveta. Na to je jasno pokazal koncil. In če bi gradili na tem temelju brez vsake sebičnosti, osebne ali skupinske, bi našli pravo pot in ne bi zapadali človeškemu vidikom, s katerimi bi zasenčili Božje. Nekdanji general Družbe Božje besede, ki je največ prispeval k

Misijonskemu odloku koncila, je dejal: »Prav to je bil dogodek koncila, da je bil misijonski svet na koncilu vsestransko in vedno pričujoč. Imel je na koncilu odločujočo vlogo.« Tudi znani teolog Küng je skoraj osupnil, ko je videl, kako so škofje iz misijonov pogumno nastopili na zadnji sinodi.

John William Waterhouse: *Eho in Narcis*

Minil je čas, da bi evropski 'krščanski' narodi krojili vsemu svetu pojem Cerkve. Zato vedno bolj prihajamo do spoznanja: vsaka dežela ima svoje probleme in jih mora reševati zase, ne pa z njimi siliti v življenje ostalih. Pošteno gledanje na vse dogajanje nujno mora računati z dejstvom, da bo evropska mentaliteta (ameriška je itak samo dedič evropske) v najbližji prihodnosti v manjšini. Čim bolj pa se bomo zapletali v svojo lastno problematiko in zapirali okna v svet, tem bolj se bomo izolirali in postajali nepomembni. Veliko in častno nalogo bi mogli opraviti, če bi prav zdaj premagali zaskrbljenost zase in bi strnili vse apostolske energije v to, da pomagamo misijonskim

narodom, da si čim hitreje zgradijo lastno, močno, samostojno Cerkev. To bi tudi nas rešilo. Kakor človek, ki grebe le po sebi, vedno kroži okoli svoje lastne nesreče in najde rešitev tudi zase šele tedaj, ko se da v službo bližnjemu, tako bi morda tudi mi mogli marsikaj uspešneje rešiti in bolj prav, če bi razpeli jadra svojega apostolskega idealizma in bi nas misijonska misel ne le romantično ogrela, ampak vrgla v zrelo zaskrbljenost, ne za naše drobnarije, ampak za svetovni problem, kako dati prav

današnjemu človeštvu Kristusov obraz.

Ne utvarjajmo si, da bo mladina šla na delo za prazne marnje. Če se mladina angažira, kot radi govorimo, bo to storila le za stvar, ki je res vredna. Če bomo govorili le o tem, kako bi si ustvarili čim lepše osebno življenje, jih bomo napravili za vase zaverovane sebičneže. Če pa jim hočemo dati pobudo, da v življenju res nekaj velikega ustvarijo, jim moramo po odpovedi kazati pot v svet, ki kriči po mladih močeh, idealnih dušah, pripravljenih, da ne bodo več tarnale nad seboj, ampak pozabile nase in se dale v službo sočloveku. Ne ustvarjajmo Narcisov, ustvarjajmo apostole!

Nauk o odrešenju in misijonsko poslanstvo

P. MARI OSREDKAR

Neka gospa me je v spovednici vprašala: »Ali bo moj mož lahko prišel v nebesa?« Hkrati pa je pojasnila: »Krščen ni, pravi, da ni veren, v cerkev noče iti, sicer pa je do družine in ljudi okoli sebe dober kot kruh«.

O podobni tematiki sem že nekajkrat debatiral tudi z vernimi muslimani. Zanimalo jih je ali bodo po nauku Cerkve lahko prišli v nebesa. Pred zadnjim vesoljnim cerkvenim zborom je katoliški duhovnik na taka vprašanja brez pomisleka odgovarjal, da bo imel možnost vstopa v nebesa samo krščen katoličan. Ja, ta trditev je bila tudi pomemben motiv za prepričevanje ljudi, naj vendar vstopijo v Katoliško cerkev. Koncilski nauk o odrešenju pa se vsem tistim, ki niso člani Katoliške Cerkve, predstavlja nekoliko bolj prijazno.

Gesla »Zunaj Cerkve ni zveličanja«, ki so ga cerkveni dokumenti ponavljali od Origena pa do sredine dvajsetega stoletja, danes več ne navajamo; čeprav je še vedno del katoliškega učenja. Teologija namreč poudarja, da so lahko tudi tisti, ki niso krščeni v Katoliški Cerkvi, na nek nepopoln način člani Cerkve in se torej lahko zveličajo. V osmem členu *Dogmatične konstitucije o Cerkvi* je zapisano: »... Cerkev, na tem svetu ustanovljena in urejena kot družba, obstaja v Katoliški Cerkvi, katero vodijo Petrov naslednik in škofje, ki so v občestvu z njim. S tem ni izključeno, da je zunaj njene organizacije mogoče najti več prvin posvečenja in resnice, ki kot darovi, lastni Kristusovi Cerkvi, nagibljejo k vesoljni edinosti« (C 8). V šestnajstem členu 2. poglavja istega dokumenta pa beremo: »Tisti namreč, ki brez lastne krivde ne poznajo Kristusovega evangelija in njegove Cerkve, a iščejo Boga z iskrenim srcem in skušajo pod vplivom milosti v dejanjih spolnjevati

njegovo voljo, kakor jo spoznavajo po glasu vesti, morejo doseči večno zveličanje« (C 16). Dobri ljudje, ki (še) niso sprejeli evangelija, so torej tudi del božjega ljudstva. Zveličanja so lahko deležni tudi nekatoličani. Zakaj so torej še potrebni misijoni? Zdi se, da je bilo večno življenje v preteklosti najpomembnejši argument za oznanjevanje Evangelija in podeljevanje zakramentov. Toda odrešenje nima le eshatološke perspektive. Bog se ni učlovečil zgolj zato, da bi nam odprl nebeška vrata. Kristus je prišel na svet, da bi ljudem prinesel življenje v polnosti tudi »tukaj in sedaj«. Božji sin je ozdravljaj bolnike, nasičeval lačne in sprejemal grešnike zato, da bi imeli življenje v polnosti. In zato je poslal svoje učence, naj gredo oznanjat Evangelij. Skratka, misijonska dejavnost ni le velikodušno razdeljevanje vstopnic za nebesa. Prinašati odrešenje pomeni tudi ljudi učiti, naj brezpogojno odpustčajo, ljubijo sovražnike, pomeni učiti ljudi sprejeti križ, ki ga življenje človeku naloži. Izven krščanstva nobena religija ne pozna Boga, ki bi se ljudem približal do te mere, da bi sprejel trpljenje in se prepustil ljudem pribiti na križ in ki bi učil učence ljubiti svoje sovražnike. Druge religije in ideologije učijo, kako premagovati sovražnike, kako zmagovati in kako se izogniti trpljenju. Vsi pa izkušamo, da je življenje v veliki meri sestavljeno iz padcev in porazov, takšnih ali drugačnih. Zato v Jezusu Kristusu prepoznavamo edinega Odrešenika in v Evangeliju edini odrešenijski nauk, ki ga oznanjamo tistim, ki sicer že

verujejo v Boga in večno življenje. Tega jih ne bo naučil nihče drug. Današnji koncept naše misijonske dejavnosti uči živeti po Evangeliju, ki edini prinaša življenje v polnosti v zemeljskem življenju in v večnosti. Ljubezen do bližnjih nas priganja, da oznanjamo in prinašamo polnost v njihovo zemeljsko bivanje. Ampak ne na vzvišen način!

V zadnjem času se je v nekaterih slovenskih medijih odprla razprava o vprašanju, ali se sme moliti za spreobrnjenje muslimanov. Kakorkoli že, molitev ni prepovedana, nobena. Ampak kdor moli za spreobrnjenje drugih, bo zelo podoben farizeju, ki se postavi v ospredje templja in se hvali, da se drži vseh zapovedi, da se posti, da daje miloščino, skratka, da je naj, naj vernik; hkrati pa se Bogu zahvaljuje, da ni tak kakor cestinar tam v ozadju (prim. Lk 18,10). Kako Jezus komentira njegovo molitev? Pravi, da je šel cestinar opravičen na svoj dom, ker je ponižno priznaval svoje grehe. Farizejev »ego« pa se mu je zagabil. Ja, farizej je verjetno dodal še prošnjo, naj Bog vendarle spreobrne tistega cestinarja ... Če molim za spreobrnjenje drugih bom po vsej verjetnosti imel občutek, da se meni pač ni potrebno spreobračati. To pa ni najbolj evangelijsko. Spomnimo se Jezusovih besed: »Kdor je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo!« (prim. Jn 8,7). Prepričan sem, da je za nas vse primerno, da molimo predvsem za svoje spreobrnjenje. Cerkev je potrebna za zveličanje, vseh! Toda na način, da bo dala zgled sprejemanja in sodelovanja z drugače mislečimi in tudi z drugače verujočimi. Če bodo ljudje zaradi našega zgleda odpustčali sovražnikom, bodo v bistvu že sprejeli Evangelij, če pa bodo živeli evangelijsko, pa bodo v bistvu sprejeli Kristusa.

Izobraževanje katehistov

PAVEL BAJEC, DUHOVNIK KP, SLONOKOŠČENA OBALA

Kar nekaj mesecev je že minilo od mojega dopusta v lanskem letu. Iskrena hvala vsem za tople sprejem v domovini, v župniji in seveda v družini. Lepo je bilo, hvala vam! Sedaj sem spet na svojem delovnem mestu tako v Centru za izobraževanje katehistov kot tudi v župniji.

Kar prvi teden po moji vrnitvi smo imeli biblični tečaj o drugi Mojzesovi knjigi. Lepo število ljubiteljev Svetega pisma se je zbralo za teden dni in pridno sodelovalo pri odkrivanju štiridesetletne poti izvoljenega ljudstva do vstopa v Obljubljeno deželo. Že septembra smo začeli z veroukom, ki vodi naše katehume do prejema zakramentov. Veliko novih obrazov pa seveda tistih, ki se že leto ali več uvajajo v krščansko življenje ter se pripravljajo na prejem zakramentov.

od glavnega mesta dežele, Yamoussoukro. Smo že v drugem mesecu leta 2023. Vsako leto v januarju in februarju organiziramo tečaje za naše katehiste. Teh je v škofiji okrog tisoč in celo več. Zberejo se ob ponedeljkih, po jezikovnih skupinah in z voditeljem vsake skupine obravnavajo snov, ki je pripravljena v knjižici, ki jim služi kot priročnik. Od štirih skupin so tri organizirane v domačih jezikih, ena pa v francoščini. Animatorji so domači duhovniki, razen zadnjo, ki je v francoščini, vodim navadno jaz.

Betel, tako se imenuje naš center, služi za izobraževanje katehistov, v drugem delu pa služi za sprejem skupin, ki organizirajo razna srečanja, tečaje, seminarje in podobno. Ta dodatna dejavnost nam omogoča, da je center vse leto odprt in aktiven. Poleg tečajev za katehiste skrbimo tudi za razne priročnike za katehezo, zlasti v domačih jezikih. Predvsem na podeželju je še vedno veliko ljudi nepismenih, ne govorijo francosko in imajo verouk v domačih jezikih. Teh je v deželi več kot šestdeset. Tu so tudi tuji delavci iz mnogih dežel zahodne Afrike, ki govorijo svoje jezike. Tako v mnogih podeželskih kapelah in cerkvah berejo, recimo evangelij, v štirih ali celo več jezikih.

Center za izobraževanje katehistov je pripravljen za sprejem novih kandidatov

Z vesoljno Cerkvijo smo ves mesec november molili za naše pokojne, za verne duše, da bi jim Bog čim prej odprl nebeška vrata. In že smo vstopili v adventni čas, ki nas z vso svojo resnostjo pripravlja na prejem božjega Sina. Božični prazniki so bili lepi in doživetni. Župljani so z veseljem občudovali nove vitraže v zgornjem delu cerkvenih oken. To je lepa obogatitev za našo župnijsko cerkev. Delo so izvedli mojstri domačini iz delavnice nedaleč

Letos je bila kar lepa udeležba. Prvi dve skupini sta privabili vsaka nekaj več kot štirideset katehistov, v tretji jih je bilo kar več kot sto trideset in v četrti več kot sto dvajset. Tako smo v vseh štirih skupinah sprejeli 347 katehistov. Lahko rečemo, da je bila udeležba lepa in tudi zelo odgovorna, resna. Da lahko te tečaje organiziramo, prejemamo nekaj pomoči iz Rima. V tem letu imamo v programu še en biblični tečaj in v postnem času tedenske duhovne vaje.

Tudi poje se v več jezikih. Kar z velikimi koraki se nam bliža postni čas. Čas pokore in spreobrnjenja. Križev pot bomo organizirali po mestnih četrtih naše župnije. Navadno je to lepo doživetje za kristjane, pa tudi pričevanje naše vere pred neverniki. In potem Velika noč, praznik kristusovega in našega zmagovalstva. Naj bo vsem nam priložnost poglobitve naše vere in naše povezanosti s Kristusom. Vsem želim vesele in milosti polne velikonočne praznike.

Ljubeča nega

S. ANICA STARMAN, FRANČIŠKANKA BREZMADEŽNEGA SPOČETJA – SLONOKOŠČENA OBALA

Smo že v mesecu februarju in en teden pred začetkom posta. Kot meni tudi vam verjetno čas beži, a božjo bližino čutimo povsod, saj nam je Jezus obljubil, da bo vedno z nami. Le verjeti je treba in se mu zahvaljevati za vse, kar doživljamo in dobivamo po Njegovih dobrotah rokah.

Pred štirinajstimi dnevi sem dobila pošto, ki me je zelo razveselila: koledar, sopotnik planer, knjigo Iz besede in nalepke kolednikov ter voščilo dijakov Jegličevega dijaškega doma. Prisrčna hvala. Občudujem vaše voščilo, križ Bodi misijonar. Kdor ima tako lepe ideje in čudovit dar za risanje, ga lahko nekaj podari drugim, tudi nam ... Še naprej naj ga navdihuje Sveti duh. Zdaj pa še nekaj novic. Še enkrat iskrena hvala za avto. Šest mesecev smo čakale, da je prišel iz Južne Afrike in kot božično darilo smo ga dobile tik pred Božičem. Čakala sem na nalepke Miva, da bi vam poslala slike. Nalepke so prispele prejšnji teden, avto je šel po opravkih v Abidjan in ko pride nazaj, bomo poslale pravo sliko z nalepkami. Januarja smo morale popraviti našo sestrsko hišo. Po štiridesetih letih je puščala streha, zamenjali smo vodovodne naprave in prepleskali hišo. Bilo je potrebno. Zdaj nas čaka še nova oprema kuhinje.

V medicinskem centru nadaljujemo z delom. Bolniki, veliki in majhni, prihajajo vsak dan. Z vašimi darovi jim pomagamo, da dobijo zdravila in hrano za podhranjene. Pred enim letom in pol sem vam pisala zgodbo o Mariam, ki je imela štiri leta. Mati je pobegnila, oče je ostal sam, zaupal jo je v skrb neki ženi, ki je skrbela zanjo le toliko, da je preživela. K nam je prišla v zelo slabem stanju, podhranjena, lačna, umazana, ustražovana. Mislili smo, da je gluha. Po nekaj tednih nege in ljubezni je začela hoditi, in ko je bila sama, tudi govoriti in peti z igračami. Danes je skoraj šestletna deklica, ki hodi v vrtec, govori in prepeva. Kaj lahko vzbudi ljubeča nega.

V centru sem sedaj bolj svetovalka. Zdravnica, ki je bila eno leto z nami, je odšla, iščemo novo. Imate morda kakšno v rezervi? Sprejeli bi jo z odprtimi rokami in srcem. Za zaključek pa še zgodnico z mojim mobijem. Pred enim mesecem mi je nekdo ukradel moj mobi, ki je bil na

Eden izmed mnogih podhranjenih otrok, ki jih spremljajo v centru

mizi v jedilnici, ko smo me molile v kapeli. Ker k nam prihajajo po vodo iz vodnjaka, je nekdo videl telefon in ga vzel. Sestre so govorile s sosedi in jih prosile, naj povprašajo svoje otroke. Čez dva dni je sestre ob petih zjutraj zbudil telefon. Iskale so ga in ga našle pod prtom na mizi v predsobi. To je bil moj mobi, ki je zvonil kot budilka. Tat je moral biti eden od otrok, ki je skušal mobi prodati. Čip je vrgel stran in izbrisal, kar je lahko, nastavljal pa je deset igrice in klical več kot dvajset številke. Po dveh tednih sem dobila nazaj mojo številko in vse slike in video. Tako imam še vedno isto številko, da me lahko pokličete. Hvala za vse, kar storite za nas, posebej za molitev.

Naj končam z željo, da bi bil postni čas čas poglobljanja naše ljubezni do Jezusa, da bi čim bolj spoznali, kako nas On ljubi in čaka, da mu odpremo svoja srca, mu razgalimo, kar nas teži in sprejmemo Njegovo odpuščanje in milost spreobrnjenja. Božji blagoslov vsem.

Z novim avtom bo delo lažje

Še enkrat in kljub vsemu upanje

P. MARTIN KMETEC, IZMIRSKI NADŠKOF, MINORIT, TURČIJA

Razdalja med Iskenderunom in Izmirjem je 1026 km. Ko sem se vrnil z dolge poti iz Iskenderuna, kjer sem obiskal potresno področje, sem imel občutek, kakor da sem bil na romanju, saj sem pot prevozil v tišini in molitvi. To, kar me je gnalo, da bi šel tja, je zavest, da pripadamo eni družini in da nas nepopisna tragedija, v kateri je izgubilo življenje na tisoče ljudi, veže v globoki bivanjski zavesti, v zavedanju o usodni izpostavljenosti vsakega človeškega življenja. Tam sem obiskal porušeno katedralo, kjer sem pred leti živel in jo oskrboval kot član redovne skupnosti.

Pogovarjal sem se s p. Antuanom, jezuitom, ki je sedaj tam in duhovno oskrbuje vse, ki so se zatekli pod oboke cerkvenega prostora in od katerih nekateri spijo pod šotori. Pred nekaj tedni je izgubil očeta, ki je zelo trpel zaradi bolezni. Sedaj pa še ta udarec: potres. Ob pogledu na ruševine katedrale se mi misel vrača nazaj in sprašujem se, koliko trpljenja bo še potrebnega, da bi obstali in preživeli?

Porušenih je enajst mest na jugovzhodu Turčije, na stotisoče ljudi je ostalo brez domov, praktično brez vsega. Obiskal sem Antiohijo, predvsem staro mesto, ki je na poseben način vezano na našo krščansko zgodovino, saj je bila tam ustanovljena prva krščanska skupnost po jeruzalemski. Tam so prvič imenovali tiste, ki so se zbirali v Jezusovem imenu, z imenom kristjani. To mesto je kraj, od koder se je potem krščanstvo širilo v poganski helenistični svet po eni strani; po drugi strani pa na vzhod, v asirsko kulturno območje,

kakor pozneje tudi med Armence. Vzhodni patriarhati asirskega izvora se še danes imenujejo po Antiohiji; in sicer naziv antiohijskega patriarha uporablja pet cerkva: ena vzhodna pravoslavna (Asirska pravoslavna cerkev), tri vzhodne katoliške (Maronitska, Asirska katoliška in Melkitska grkokatoliška cerkev) in ena vzhodna pravoslavna (Antiohijska grška pravoslavna cerkev).

Žive cerkvene skupnosti, ki so še ostale v Antiohiji, so pravoslavna, katoliška in protestantska. Vse tri njihove cerkve so popolnoma porušene, tudi sinagoga, ki je izgubila svojega rabina, ki je umrl s svojo ženo. Neizmerno veliko življenj je pokopanih pod ruševinami, kakšno je bilo njihovo umiranje, si lahko samo predstavljamo.

S sestrami redovnicami smo obiskali porušene kraje v starem mestu, za katerega bi lahko rekli, da ni ostal kamen na kamnu. V marsičem me je spominjalo na porušeni Bejrut. Vtisi so zares nedopovedljivi in vse,

kar sem mogel, je izrekati molitev za pokoj umrlih, katerih telesa so še marsikje bila pod ruševinami, na nas živeče pa sem klical božje usmiljenje in odpuščanje. V prvi knjigi Žalostink (1,1-2) beremo besedilo o porušenem Jeruzalemu: "Kako opustošeno leži mesto, nekdanj polno ljudstva! Kakor vdova je postalo nekdanj velikan med narodi. Nekdanj kneginja nad pokrajinami je postala tlačanka. Bridko se joka ponoči, solze ji tekó po licih." Te besede so najpreprostejši opis prazne Antiohije; v mesto prihajajo kamioni in bagri, da se odstranijo ruševine. Tudi velik del blokov novega mesta se je sesul kot hiša iz kart.

Ferid ima ženo, ki je na dializi, ostali so živi, a brez vsega. Sprašuje me: "Ali nas Bog na ta način kaznuje?" Ne vemo odgovora, na tisoče vprašanj ne vemo odgovora. V tem postnem času je edini odgovor naša postna spokornost in spreobrnjenje. Pa vendar, kje iskati odgovor? Ljudje, kristjani in muslimani so brez besed dali odgovor na to vprašanje: edini odgovor je resnična človeška ljubezen. Ljubezen, ki nima nobene primesi sebičnosti in prilaščanja, pač pa ljubezen, ki je izraz zastonskega služenja in solidarnosti. V prvih

Po župnijah so zbirali pomoč za potresna območja

Le redko katera stavba še stoji

jutranjih urah po potresu, ko je bila še tema, so se ljudje, ki so bili v dežju in mrazu zunaj pred porušenimi stavbami, iz katerih so prihajali kriki in vzdihovanje, z golimi rokami lotili razkopavanja ruševin, da bi prišli do zasutih oseb, ki so jih klicali po imenu.

Prvo, kar sem našel v Iskenderunu, je nepopisna zagnanost članov krščanske skupnosti v okviru Karitasa in vseh, ki so čutili, da morajo v teh trenutkih stopiti skupaj. Iz celega mesta prihajajo ljudje po hrano, najosnovnejše higienske pripomočke, po obleke ali pač tisto, kar je najpotrebnejše za življenje v tem prehodnem času.

Prvi, ki so prišli na pomoč, so bili španski vojaki, ki so se z ladjami

nahajali v bližini: pluli so proti Izraelu in mnogi od njih so bili kot romarji namenjeni na Jezusov grob. Spremenili so načrt in poslali ladjo s skupino vojakov, ki so pomagali, kolikor se je največ dalo. Katoliški skupnosti so pustili veliko zalogo hrane, pa tudi ves denar, ki so ga imeli s seboj.

Vse skupnosti naše škofije so zbirale pomoč in denar, s katerim smo mogli nakupiti in poslati najosnovnejše. Vso finančno pomoč od drugod namenimo za nakup osnovnih potrebščin, ki jih s kamionom pošiljamo v prizadete kraje. Imamo katehumeni, ki mu je ime Batuhan in se pripravlja na krst. On je s svojim bratom organiziral dva kamiona prve pomoči, pa tudi sam je kmalu po potresu odšel tja, da je pomagal ostalim reševalcem.

Iz ljubezni smo rojeni, samo v ljubezni je mogoče preživeti, samo ljubezen je odgovor na skrivnost neizmerne teme, ki včasih zaobjame naša srca, naše mišljenje in hromi naše korake. "Samo ljubezen ustvarja", pravi sveti Maksimilijan Kolbe, ki je dokazal z darom svojega življenja, da je ljubezen edini smisel in edina vsebina tukajšnjega in onstranskega, večnega bivanja.

Obiskal sem tudi drugo krščansko oazo v Mersinu, kjer sem našel čudovito skupnost preživelih, ki živijo po vzoru prve Jeruzalemske skupnosti; spijo po tleh v kapucinskem samostanu sv. Antona, ustvarili so si določen dnevni red

Porušena stolnica v Iskenderunu

z molitvijo, obroki in programom za vsako starost, tudi na otroke so mislili. Skrbijo za onemogle v posteljah, v skromnih pogovorih po tihem kujejo sanje o prihodnosti. Upanje. Živeti iz upanja, tudi če v očeh zavalovi nemir preživetih ur teme in strahu v prostorih podrtih stavb, iz katerih so se rešili. Vsi živimo iz upanja.

Vsako jutro, ko se zbudimo, bi morali ponoviti molitev iz otroštva in si vtisniti v srce njeno temeljno resnico: "Tebe ljubim stvarnik moj, ki si ohranil me nočoj ...

Zahvaljujem se Slovenski karitas, ki je z dobrosrčnostjo slovenskih ljudi pomagala Karitasu Turčija, da bo mogla še naprej skrbeti za brezdomce. Hvala Jani in Slovenskim skavtom za poslane šotore, iskrena hvala za solidarnost v molitvi in povezanosti vsem, ki na kakršen koli način pomagata naši Cerkvi v Turčiji. To pomeni, da smo ena družina, ena Cerkev in ta edinstvena povezanost v Kristusu naj bo še naprej zakrament odrešenja za vse človeštvo.

V mestu ni zgradbe, ki bi bila varna za življenje

Svoj dar za pomoč prizadetim v februarjem potresu še vedno lahko nakažete na:

Misijonsko središče Slovenije,
Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana
TR: SI56 0201 4005 1368 933;
Referenca: SI00 249643; Namen
nakazila: Pomoč po potresu,
Turčija; Koda namena: CHAR

V duhu salezijanske karizme

S. METKA KASTELIC, SALEZIJANKA, BRAZILIJA

Prisrčen pozdrav in upam, da ste zdravi, navdušeni in povezani med seboj. Minil je Božič 2022, vstopili smo v novo leto 2023, tudi mesec januar je že za nami, jaz pa se vam oglašam na pragu postnega časa, da vam postrežem z nekaj novicami.

Zaključek leta 2022 je bil zelo intenziven, saj sem se poslavljala od Ararasa in sem od sredine januarja na novem misijonu v kraju Itapevi. Tukaj pa so izzivi še pomnoženi, saj sem poleg lokalnega misijona prevzela še generalno skrb nad osmimi misijoni, ki jih po večini vodijo laiški koordinatorji, sestre pa so zadolžene za pastoralno animacijo. Vse je tako v duhu Salezijanskega vezila za leto 2023, ki nas vabi, da poživljamo laiško dimenzijo Dom Boskove karizme.

Dela nam ne manjka, ga je še preveč, izzivi so pestri, Cerkev v Braziliji je za pastoralno smernico izbrala, da letos poglobljamo poklicno dimenzijo in se v skupnostih osredotočamo na pogled k sebi in kako negujemo kulturo poklicnosti. Na provincialnem zboru smo izbrali smernice za obdobje šestih let, ki imajo tri velike teme: formacijo, sinodalnost in misijonskost. Na kratko vam opišem moj novi misijon "Recanto da Cruz Grande", kar pomeni "Kraj velikega križa". Na vhodu v misijon je bil pred 60 leti postavljen velik betonski križ, po katerem je dobilo ime posestvo, ki se razteza na 17 hektarjih in je bilo podarjeno sestram HMP s strani družine nekdanjih gojencev. Danes imamo tukaj šolo do petega razreda z 270 učenci in socialni program za 120 otrok. Vsi dnevno dobijo zajtrk, kosilo in malico! Ob sobotah in nedeljah potekata Oratorij in v bližnji kapeli kateheza. Nudimo tudi zdravstveno oskrbo, saj se na misijonu ustavi "Potujoča ambulanta", v prirejenem avtobusu. Okoliški prebivalci tukaj opravijo osnovne preglede in celo nekatere laboratorijske teste. Želja s strani Province je, da bi na tem misijonu opravila večjo reformo sestrskeske hiše kakor tudi izboljšave na

Za vzdrževanje tako velikega misijona je traktor nepogrešljiv

vseh pripadajočih objektih. Imamo zelo dobro urejeno sodelovanje z občino, ki skrbi za plačilo učiteljev in šolskih pripomočkov za učence. Več truda pa je potrebno za vzdrževanje socialnega programa. Pred pandemijo je bil na misijonu velik vrt ter manjša kmetija s pujsi in drobnico, ki pa je sedaj zanemarjena, saj so bili odpuščeni vsi delavci, razen pedagoških. No, pujske pa so pojedli. Tako se soočam z izzivom, kako postaviti nazaj nekaj, kar je že bilo in to aktualizirati s standardi in Encikliko Laudato si. En del misijona je pred časom zajel požar in danes je tam preprosto vse zaraščeno. Želimo urediti nasade sadnega drevja. Imamo veliko banan, tudi nekaj pomaranč in limon, toda

vse je potrebno negovati. Na najgloblji točki je naravno jezero, kjer je celo nekaj krapov. Fino bi bilo, da uredimo okolico in v njem še namnožimo ribe. Imamo lastno zajetje vode in vodno črpalko, mesečno opravljamo analizo vode in nadzor. Črpalka pa vsake toliko časa malo počiva, saj nam vsaj en dan v tednu zmanjka elektrike, ker se pretrga kabel ali pa se je kdo "po domače" priklopil na glavni dovod. Internet je še kar stabilen, odkar je bilo med pandemijo vloženo nekaj sredstev v naše omrežje. Smo pa še brez asfalta in kanalizacije v okrožju 10 kilometrov. Ko tole pišem, je pri nas ura 4.30 zjutraj in zunaj že kikirikajo petelini. Po posestvu pa se potepa tudi ris z dvema mladičema in skrbi nas, da ne bi skočil v kakega prvošolčka, ki si utira pot do šole med džunglo do našega misijona.

Danes zvečer se odpravljam v Araras, kjer sem dogovorjena z zidarji za začetek gradnje Solidarnostne trgovine. Zelo bi bila vesela, če se lahko kaj slišimo in pogovorimo o sredstvih. Te dni sva se po internetu pogovarjala tudi z Marjanom Škvarčem, župnikom iz Pivke, ki pripravlja svoje možake, da bodo prišli pokrit ta objekt. Tako, če vsak malo sodeluje, bo stvar hitro končana.

Vas vse prisrčno pozdravljam in se vas živo spominjam v molitvi in darovanju. Naj bo za vse nas Sveti Križ naša luč, pot in odrešitev!

Med poukom

Posvečenje prvega stalnega diakona

S. DORICA SEVER, FRANČIŠKANKA MARIJINA MISIJONARKA, KANADSKA ARKTIKA

8. januarja 2023 se je krščanska skupnost v Arviatu (kanadska Arktika) z veseljem udeležila pomembnega dogodka naše krajevne Cerkve. Škof Anthony Krotki je v stalnega diakona posvetil prvega Eskima – Inuka, ki prihaja iz tega kraja.

Posvečenje diakona Williama

William Angalik je poročen družinski oče z otroki in vnuki. Že veliko let poučuje na tamkajšnji osnovni šoli. Po štiriletni pripravi in v trdnem prepričanju, da ga Bog želi v tem poklicu, je dal velikodušen odgovor na škofova vprašanja in tako izrazil željo služiti svojim bratom in sestrkam v njihovi hoji za Kristusom. William je že več let želel tesneje sodelovati z drugimi misijonarji pri širjenju Božje Besede svojemu ljudstvu. Covidna leta so bila poseben čas milosti, ko je lahko s pomočjo patra Roberta Sprota OFM, ki deluje v ZDA, preko digitalnih sredstev poglobljaj teološko in liturgično znanje.

Pred posvetitvijo je preživel nekaj časa z menoj v mojem misijonu, kjer je bil uveden v kontemplativno molitev in je imel čas za duhovni odmik. To je bila dobrodošla izkušnja tudi za našo skupnost, saj smo molili zanj in z njim. Od leta 1968 je za našo krajevno Cerkev značilna odprtost do raznih pastoralnih služb, ki jih izvajajo laiki, možje in žene, ki so začutili klic in tako postali katehisti, s tem

pa prenašajo svoje verske izkušnje na mlajšo generacijo. Od leta 1999 sem, z mandatom našega škofa, nadaljevala v tej smeri in poučevala laike na osmih misijonskih postojankah: Naujaat, Coral Harbour, Gjoa Haven, Taloyoak, Arviat, Whale Cove, Baker Lake in Chesterfield Inlet. To je bil tudi razlog, da me je škof pošiljal tja, kjer Cerkev ni bila organizirana in ni stalnega duhovnika. Tako so počasi laiki, po triletni formaciji in s škofovim blagoslovom, postali nosilci pastorage in pričevalci v ponižnem služenju. Vsako

nedeljo vodijo bogoslužje, berejo in oznanjajo Božjo Besedo, delijo obhajilo, bolnikom prinašajo obhajilo na dom, če je potrebno tudi veljavno krstijo.

Zame je vsako potovanje avantura, saj so razmere in razdalje med misijoni neskončne, dosegljive samo z letalom, ki pride ali ne, odvisno od mraza.

Posebna milost je, da lahko našim pastoralnim voditeljem pomagam videti neizmerno bogastvo Božje Besede in skupaj z njimi ostajam odprta za nove možnosti odkrivanja Božje Skrivnosti, ki je na delu v vsakem od nas.

Kot pravi papež Frančišek: Vsi, tudi pastirji Cerkve, smo pod oblastjo Božje Besede, ne po lastnem okusu, težnjah in preferencah, ampak po Besedi, ki nas oblikuje, spreobrača in kliče k edinosti v eni sami Kristusovi Cerkvi.

Naše poslanstvo je postati iskalec izgubljenih, zatiranih in malodušnih v prepričanju, da lahko Božja Beseda preoblikuje naše življenje in nam prinese veselje, ko v tej Besedi prepoznamo neverjeten dar.

Polarna noč je za nami, dnevi se daljšajo, vedno več je svetlobe ... hvala Bogu. November, december in januar – vsak mesec en samomor. Voditi pogrebe, spremljati družine, ki so v žalovanju. Pričakovanje Sonca postane življenjska potreba.

Hvala vam za spremljanje in molitev.

Poučevanje katehistov

Obeležje 10. obletnice smrti Ernesta Saksida

JAIR MARQUES DE ARAUJO, SALEZIJANEC, BRAZILIJA, CORUMBA

Včerajšnji dan je bil poln hvaležnosti, veselja in molitve v spomin na očeta Ernesta Saksida. Zjutraj, ob 7.40, na velikonočni čas za očeta Ernesta, je v šoli Mesta Dom Bosco zazvonil zvonec za trenutek tišine in molitve z vsemi učenci, učitelji in koordinatorji. Ob deveti uri smo sprejeli mestne oblasti in skupaj z najstniki in otroki smo slovesno odkrili doprsni kip očeta Ernesta. To je bil intenziven trenutek molitve, spominjanja njegovega življenja in tudi čustev. Zapeli smo pesem, napisano njemu v čast. Nato smo šli na slavnostno otvoritev razstave fotografij, dokumentov, slik, risb in predmetov, ki pripovedujejo zgodbo o očetu Ernestu in njegovemu delu v korist mladih ter gradnji Mesta Dom Bosco. Popoldne smo v šoli z učenci ponovno imeli molitev in trenutek tišine njemu v čast. Ob 15. uri so si mladi vajenci in tudi starši otrok iz projekta Botrstvo prišli ogledat razstavo v čast očetu Ernestu. Ob 19. uri zvečer smo obhajali evharistijo v cerkvi Colégio Dom Bosco ob navzočnosti škofa Dom João Bergamasco, študentov, učiteljev ter drugih mladih ter nekdanjih študentov in mestne oblasti. V naslednjih tednih si bodo vsi mladi, najstniki in otroci ogledali razstavo v spomin na očeta Ernesta. Hvaležni smo njemu, kakor tudi vsem botrom in darovalcem, ki nas spremljajo v prizadevanju, da nadaljujemo delo očeta Ernesta v korist tolikih otrok, mladostnikov in mladih, ki živijo tukaj v Mestu Dom Bosco. Hvala za prejeto donacijo botrov. Naše molitve in hvaležnost vsakemu od njih in vam! Bog vas blagoslovi!

Počitnice za vse

S. ANA SLIVKA, FRANČIŠKANKA MARIJINA MISIJONARKA, FRANCIJA

Delavsko predmestje, kjer se nahaja naša majhna skupnost, je zaznamovano z brezposelnostjo, nasiljem in revščino. Večina ljudi v naši četrti je muslimanske vere, deklice nosijo 'hidžab' od petega razreda osnovne šole dalje. Katoličani predstavljamo izjemno nizek odstotek prebivalstva (po neuradnih podatkih nekje okrog 5 %). Sestre v tej četrti živimo ravno zato, da spremljamo in spodbujamo katoliške družine. Odkar sem pred slabima dvema letoma prišla v Francijo, delam z najstniki iz teh družin in lahko rečem le, da sem popolnoma »not padla«! Delujem v Pastoralni enoti Haut-Plateau, ki združuje osem župnij. V enoti imamo štiri različne sprejemne točke za najstnike od enajstega do sedemnajstega

Ana Slivka s kandidati za animatorje

leta, kar pomeni okrog 150 najstnikov. Tako kot njihovi sovrstniki muslimani, so tudi naši najstniki potomci priseljencev iz Afrike ali revnejših držav Azije. Poleg verouka in priprave na zakramente jim ponujamo tudi počitniške programe, saj zaradi finančnih težav v družini večina nikoli ne gre na počitnice. Vsako leto imamo en teden jesenskih počitnic v domu duhovnih vaj v neki zaspani vasi nedaleč od Pariza, en teden krajših dnevnih izletov med pomladanskimi počitnicami, en teden športnih dejavnosti v Botaničnem parku med prvomajskimi počitnicami in zelo preprost 10-dnevni tabor v bližini manjšega samostana med poletnimi počitnicami. Vse dejavnosti načrtujemo skupaj s srednješolci in jih tako pripravljamo na prevzem odgovornosti v župniji in družbi. Letos bomo na izobraževanje poslali kar sedem srednješolcev. Tečaj za animatorje 'BAFA', ki je organiziran s strani Ministrstva za mladino in šport, traja leto in pol, diploma pa omogoča preprosto zaposlitev v vrtcih, osnovnih šolah, kolonijah in celo v domovih za ostarele. To izobraževanje stane 500,00 € na osebo in bo plačano z vašimi darovi, zato se vam v njihovem imenu iskreno zahvaljujem in vam posredujem njihovo obljubo, da bodo tečaj vzeli resno, tako kot tudi sodelovanje v župniji.

Financirati izobraževanje mladega človeka ne pomeni dati ribe, ampak naučiti ribariti. Hvala vam za to plemenito gesto. Pa še zmolite kaj za njih, da bodo poleg diplome imeli tudi trdno vero, dobro srce in zdravo pamet!

Spet doma

P. JANEZ SEVER, JEZUIT, RUSIJA

Rad bi se vsem zahvalil, da sem bil tako lepo sprejet, ko sem bil to pot v Sloveniji. Prav lepa hvala za vso prijaznost in za zanimanje o tem, kar delam in kako živim. Hvala za vsakršno podporo: duhovno, psihološko in gmotno. Vse to mi je v pomoč. Na moj zadnji dan v Sloveniji mi je uspelo porovati na sv. Višarje. To je bilo prečudovito. Tam sem vse svoje prijatelje in družino izročil Mariji. Nekaj drugega, kar sem začutil, pa je to, da se v Rusiji počutim res doma. Ko sem se tokrat vrnil, sem čutil veselje in mir, da sem spet »doma«. Prvič se zavedam in si priznam, da sem »doma« tu in ne kje drugje, ne glede na to, kakšna je trenutna situacija. Sprejela me je topla in suha zima (-10°C) v bleščečem soncu. Ljudje so me čakali. Videti so bili veseli, da sem se res vrnil. Zdaj to ni več nekaj samoumevnega! Prav ta teden sta morala dva duhovnika iz saratovske škofije (južno evropski del Rusije blizu meje z Ukrajino), ne po svoji volji, zapustiti Rusijo zaradi »drobnarije«. Bogu sem hvaležen za vse to - za počitnice in za to, da sem nekje doma.

p. Janez Sever in p. Jožko Zajec na Sv. Višarjah

Da sem prišel nazaj v Novosibirsk, sem moral kar na tri letala - dve uri leta od Ljubljane do Istanbula, štiri in pol od Istanbula do Moskve in še štiri ure od Moskve do Novosibirska. V Istanbulu je padal sneg in smo zaradi tega v Moskvo prileteli s 40-minutno zamudo. Imel sem manj kot uro in pol, da sem šel čez vse kontrole in dobil listek za naslednji polet. Moral sem teči, ampak mi je uspelo. Imel sem srečo, da sem šel skozi kontrolo na meji, ko sem priletel v Moskvo, brez težav in čisto brez stresa. Hvala Bogu! Zdaj pa veselo na delo!

Marijina šola v Materu potrebuje pomoč

P. JANEZ MUJDRICA, JEZUIT, ZAMBIJA

Potrebujem vaš nasvet in pomoč! Marijina šola v Materu, ki so jo zgradili in dolga leta vodili slovenski jezuiti, je v veliki krizi. Edina rešitev je gradnja novih učilnic. Šola stoji poleg materske cerkve in župnišča. Večina naših misijonarjev je delala tukaj, sedaj pa jo vodijo Plave sestre. Osnovna šola v Zambiji traja od 1. do 7. razreda, gimnazija pa od 8. do 12. razreda. Od tega nižja gimnazija od 8. do 9. razreda, višja gimnazija pa od 10. do 12. razreda. Tako je Marijina šola obenem osnovna šola in nižja gimnazija, za višjo gimnazijo pa nimajo prostora.

Učenci 2. razreda prihajajo k pouku

Šola sprejme več kot 900 dijakov, večina njih pa prihaja iz revnih družin. Šola je zelo uspešna, saj so vsi dijaki devetega razreda uspešno zaključili državne izpite. Problem pa nastane, ko se želijo dijaki vpisati v višjo gimnazijo, saj le teh primanjkuje. Le 5 od 100 dijakov Marijine šole je našlo mesto v 10. razredu gimnazije. Zakaj? Zambija ima veliko otrok, višjih gimnazij pa bolj malo! Sestre že nekaj let iščejo rešitev za mlade, ki se želijo vpisati v višjo gimnazijo. Pred kratkim so dobile dovoljenje za gradnjo novih prostorov, to je šest učilnic. Po dve učilnici za zadnje tri razrede gimnazije, da bodo tako lahko vsi dijaki Marijine šole nadaljevali in končali gimnazijo. Za gradnjo potrebujejo dobrih 60.000 €. Tudi jaz bi jim pri tem rad pomagal. In tako se obračam na vas, s prošnjo, da nam pomagate zbrati vsaj nekaj sredstev za gradnjo, da bodo lahko otroci, ki si želijo izobrazbe, do nje tudi prišli. Brez izobrazbe ni napredka in upanja za boljši jutri. Tega se zaveda tudi vedno več mladih Zambijcev. Za vašo dobroto naj vam Bog tisočkrat povrne!

Svoj dar za pomoč pri gradnji šole lahko nakažete na:

Misijonsko središče Slovenije,
Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana;
TR: SI56 0201 4005 1368 933
Referenca: SI00 249668
Namen nakazila: gradnja šole Matero
Koda namena: CHAR

Ljudje si med seboj pomagajo

S. JOŽICA STERLE, MARIJINA SESTRA ČUDODELNE SVETINJE, UKRAJINA

Prisrčna hvala za vašo božično pošto z vsemi lepimi darovi. Posebej sem se razveselila koledarjev. Tudi vam želim blagoslovljeno leto in božje pomoči pri vsem služenju misijonom. Pri nas je še vedno vojna. Zadnje tri dni imamo elektriko celo po pet ur, ne več samo po dve, kot je bilo prej. Tako da se uspe tudi kaj oprati. Prej pa sva hiteli samo opraviti najnujnejše, kar je povezano z elektriko. Pisanje je čakalo na boljše čase. Rešuje naju štedilnik na drva, ki deluje tudi brez elektrike. Kljub temu pa hodiva po vaseh in ljudem prinašava potrebno pomoč. Sredi stiske je tudi veliko solidarnosti med ljudmi in veliko drobne pomoči. V državi je vse narobe, ljudje pa si med seboj pomagajo. Živimo od vaših molitev, za kar se prisrčno zahvaljujem in se še priporočam, da bi ukrajinski narod vzdržal v preizkušnji in bi čim prej zavladal mir.

... reši nas, o Gospod

JANEZ MESEC, DUHOVNIK LJ, MADAGASKAR

25. januar 2023

Dolgo smo molili za dež, zdaj ga imamo pa preveč. Hvala Bogu vsaj ni ciklonskega vetra, kot je bil lani kar dvakrat. Mogoče se bo pa s tem dežjem vsaj malo umirila malarija, ki v našem koncu neusmiljeno kosi. V nedeljo so v državnem dispanzerju, kjer ena babica sprejema bolnike, umrli trije otroci, v starosti od enega do šestih let. Že prejšnji teden smo imeli dva pogreba tukaj v Manambondro, koliko jih je še po podružnicah, pa sploh ne vem. Sami otroci. Ljudje že ne verjamejo več, da je to od komarjev, saj spimo pod mrežami, pravijo. Ne pomislijo pa, da komarji začnejo pikati že ob šestih zvečer in do osmih ali devetih, ko gredo ljudje pod mreže, se že kar napijejo krvi in okužijo otroke. Občutek imam, da je s tem dežjem zadnje dni malo manj komarjev. Upam in molim za to, zelo žalostno je namreč pokopavati otroke. Sestra Alice je bila na kriznem sestanku v Vangaindranu glede malarije in je bilo tam rečeno, da je od 22 regij na Madagaskarju najslabše v Farafangani, v našem distriktu Vangaindrano. Torej smo rekorderji. Naše sestre v dispanzerju sprejemajo bolne otroke ob vsaki uri podnevi in ponoči in marsikaterega rešijo. Naš dispanzer je ustanovil Tone Kerin, ko je kot mlad goreč misijonar pred skoraj 40 leti prišel v Manambondro. Uspel se je dogovoriti, da je tu delala slovenska zdravnica dr. Alenka iz Argentine. Pred 10 leti je spet prišla pogledat Manambondro in ljudje so se še spomnili nje in moža Ricarda, ki je kot veterinar zdravil živali, ona pa ljudi. Dolgo sem premišljeval, kaj narediti s to zapuščeno hišo z razbitimi šipami, ki so jo ljudje še vedno imenovali dispanzer, in upali, da bo spet sprejemala bolnike. Sam sem se malo obotavljal ponovno odpreti dispanzer v Manambondro, ker sta državna bolnica in porodnišnica zelo blizu. Zdaj pa vidim, da je bilo prav, da smo tudi to izpeljali. To je pač poslanstvo nas katoliških misijonarjev: biti blizu ljudem v največji stiski.

31. januar 2023

Vode v Manambondro so v soboto kar hitro odtekle. Smo hvala Bogu blizu morja, ustje reke se široko odpre. Deroča voda pa zna biti nevarna. V petek je bil betonski mostiček pred Manambondro še pod vodo in je naš delavec Bako plaval preko vode, da bi prišel na drugo stran. Ni pričakoval, da bo tok tako močan, da ga bo potegnil s seboj v globino pod most. Hvala Bogu je bil samo malo potolčen, ko je na drugi strani srečno priplaval na površje. Dan kasneje, v nedeljo, sem šel z motorjem na podružnico Sarilasy, pa cerkev ni bila polna. So rekli, da so lahko prišli le tisti, ki jim ni treba čez kake potoke ali mostičke, ker so še vsi poplavljeni. Prišel pa je predsednik cerkvenega odbora tiste cerkve, čeprav je oddaljen 8 km in je hodil več kot 2 uri, ker je marsikje moral v vodo do pasu. Jaz na motorju nisem imel težav, čeprav je pot zelo zrita od nalivov. Sem pa na obrazu čutil vroč veter kot že dolgo ne in sem si mislil: hvala MIVI za motor, da mi ni treba po tej vročini hoditi peš. Ko sem prišel domov, sem na termometru v senci na balkonu odčital +37 stopinj Celzija.

Narastle vode v okolici Manambondra

7. marec 2023

Lepo je danes spet videti sonce po dolgem času, ko nas je prekrivala vrtnčasta ciklonska oblačnost. Za nami je tudi nevarnost, ki nam je pretila ob ciklonu Fredy. Zadnji trenutek je spremenil smer in nas rešil hujšega. Pot je nadaljeval v Mozambik in se tam obrnil spet proti Madagaskarju. Pred zahodno obalo Madagaskarja je spet spremenil smer in svojo pot končal na severu Mozambika. Ob ciklonih piha toplel veter med 25 in 30 °C. Ampak si v trenutku čisto moker, ker je vlaga 100 %. Kruh, ki sem ga imel že lepo posušenega, je spet postal mehek, hostije ne moreš prelomiti, ker postane tako mehka, ampak jo nekako pretrgaš ... Sedaj spet polnimo prazne solarne baterije in sušimo vlažne prostore. Hvala Bogu nam Fredy ni naredil hude škode. Kot kaže, je pomagal Jožetov nasvet, da on moli litanije vseh svetnikov. Tako smo tudi mi ob grozečih napovedih o rušilnem ciklonu Frediju, v strahu in trepetu goreče molili: Treska in hudega vremena reši nas, o Gospod, povodenj in potresov in ciklonov reši nas, o Gospod, skušnjav hudičevih reši nas, o Gospod ... Gospod, usmili se nas in vsega sveta!

Na poti življenja hodimo skupaj

S. LJUDMILA ANŽIČ, S. MATALENA, SALEZIJANKI, SAMOA

Po dveh težkih letih pandemije je zdaj življenje spet v polnem teku z vsakdanjimi dogodki in raznimi drugimi aktivnostmi.

Učenci so bili na daljših poletnih počitnicah od decembra do konca januarja. Nekateri skoraj dva meseca, drugi pa kak teden manj. V obeh šolah, ki jih vodimo sestre Salezijanke, tako v šoli sv. Jožefa v vasi Leauva'a, kot v šoli Božjega Usmiljenja v Malololelei, imamo letos kar precejšnje število na novo vpisanih učencev. Ne samo v vrtec, pač pa tudi v druge razrede od prvega pa do osmega. Ti na novo vpisani otroci na srečo niso potrebovali veliko časa, da so si stkali nova prijateljstva in se vživeli v novo okolje in ritem življenja. Na Samoi smo še vedno v deževni dobi in odkar smo začeli s poukom, dežuje skoraj vsak dan. Večje število otrok je bolnih zaradi različnih prehladov, gripe in drugih tegob. Prehlajenim učencem še vedno svetujemo nošnjo mask, da tako zaščitijo druge okrog sebe. Upamo, da bomo kmalu imeli več sonca in da se bo ponovno otopilo.

Otroci skrbijo, da je okolica šole urejena

Gasilci na obisku v šoli

Postni čas smo začeli s praznovanjem pepelnice srede. V postu vsak petek po pouku skupaj zmolimo križev pot. To v naši katoliški šoli ni nič nenavadnega, še več: nekako se pričakuje, da je tako. Tudi učenci, ki niso iz katoliških družin, z zanimanjem prisostvujejo času molitve. 10. marca smo imeli v šoli sv. Jožefa prav posebne goste: gasilce. Učencem so spregovorili o svojem delu in večkrat poudarili, da se z ognjem ne igra. Prikazali so tudi nekatere konkretne primere požarov. Še posebno so učence presunile slike pogorelih hiš. Pogovor je tekel tudi o potresu, cunamiju in ciklonu. Učence so poučili, kako prepoznati prve znake teh naravnih nesreč, kako se nanje pripraviti in zaščititi življenje ljudi. Vsi učenci in učitelji so aktivno sodelovali, vadili odzive na različne

primere nesreč in se zares veliko naučili za življenje. Najbolj srečni so bili najmlajši, ki so bili povabljeni na vožnjo s pravim gasilskim avtom. Gasilci so jih zapeljali na kratko vožnjo okrog šole. Ko so se oglasile še sirene, otroškega navdušenja ni mogel umiriti nihče več. Tudi letos vsak ponedeljek ob začetku pouka eden od razredov pripravi molitev in kratko predstavitev s poučnim sporočilom. Večkrat za to priložnost uporabijo nedeljski evangelij, ki ga uprizorijo. Te zgodbe vedno ostanejo v spominu in so kot neko vodilo za nov teden. Vedno je navzoča tudi kaka mama ali stara mama, ki je ravno pripeljala svoje otroke ali vnuke v šolo. Sedijo zadaj za otroki in tudi one poslušajo, kar se dogaja na majhnem lesenem odru zunaj pred šolo. Z učenci in učitelji si prizadevamo v skrbi za okolje, v katerem živimo. Že leta poudarjamo, kako pomembno je ločevanje odpadkov. Naslednji korak je bil, da smo začeli odpadni papir dajati na kompost, kjer razpade in postane hranilo za nove rastline. Vemo, da kar se učenci naučijo v šoli, potem naprej posredujejo svojim družinam. Na splošno lahko rečemo, da so učenci veseli in zelo pripravljeni, da se vsak dan naučijo kaj novega. V enem tednu se tako za prihodnost v srcih in glavah naših učencev počasi nabira zaklad, h kateremu se bodo lahko vračali vse življenje. Me sestre, naši učitelji, vsi zaposleni na šoli in seveda tudi starši smo veseli, da smo pomemben člen v življenju teh otrok in mladih. Hvala tudi vsem vam, ki nas osebno niste nikoli srečali, pa vendar nam počasi postajate vedno bližji. Hvala vam, da nas materialno in duhovno podpirate. Na poti učenja in na poti življenja hodimo skupaj! Naj bo tudi z vami vsemi Božji blagoslov. In ker nihče od nas še ni »čisto dokončan« tudi vam želimo, da bi vsak dan odkrili kaj lepega in se vsak teden naučili kaj novega. Iskren pozdrav in spomin v molitvi, s. Matalena in ostale sestre Salezijanke, učitelji in učenci s Samoe

Dan mladih

S. JACQUELINE ASTA, URŠULINKA, KAMERUN

Sestre uršulinke rimske unije svete Angele iz afriške skupine prihajamo k vam z novicami o našem poslanstvu tukaj. Najprej se vam zahvaljujemo za vašo podporo in molitve, ki zmanjšujejo naš stres, še posebno na področju izobraževanja, ki je naše glavno poslanstvo. Starši se trudijo, da bi otrokom plačali šolanje, vendar je še vedno veliko šolnin neplačanih. Kadar jih pokličemo, nekateri odgovorijo pozitivno, drugi ne. Ko pritiskamo na starše, da bi otroke poslali v šolo, jih nekateri še vedno zadržujejo doma. Otroci so tisti, ki izgubljajo, in moramo jim povedati, naj pridejo nazaj v šolo. Bogat ali reven, vsak otrok ima pravico do izobraževanja. Naše šole dajejo dobre rezultate med vsemi okoliškimi šolami.

Dan mladih, 11. februarja 2023, je bil glavna aktivnost tega semestra.

Ta dan je zelo cenjen med otroki, čeprav daje dodatno delo učiteljicam, ki jih spremljajo.

Hvala za vašo podporo, ki daje veselje vsem v naši šoli.

Deklice se pripravljajo na parado za dan mladih, 11. februar

jubilanta – čestitamo

75 let življenja

Pedro Opeka, lazarist, rojen 29. junija 1948 v San Martinu v Argentini. V misijone je kot duhovnik odšel 31. januarja 1976. Deluje na Madagaskarju.

40 let v misijonih

S. Anka Burger, usmiljenka, rojena 19. februarja 1950 v Šmihelu pri Novem mestu. V misijone je odšla 25. junija 1983. Deluje v Ruandi.

TRIKRALJEVSKA AKCIJA | župnije: Bakovci, Batuje, Bertoki, Biljana, Braslovče, Brezno ob Dravi, Brusnice, Budanje, Celje - Sv. Jožef, Črenšovci, Črešnjevec, Črnce, Dekani, Deskle, Dobrova, Duplje, Godovič, Gornja Ponikva, Gotovlje, Grad, Grosuplje, Hrpelje-Kozina, Ig, Jelšane, Jurklošter, Kančevci, Kapla na Kozjaku, Kisovec, Knežak, Komenda, Kostanjevica na Krki, Kresnice, Kropa, Leskovec pri Krškem, Libelče, Lipoglav, Litija, Ljubljana-Fužine, Ljubljana-Kašelj/Zalog, Župnija Ljubljana-Marijino Oznanjenje, Ljubljana-Zadobrova, Lokavec, Makole, Mošnje, Pečarovci, Petrovče, Pirniče, Planina, Planina pri Sevnici, Podnanos, Polhov Gradec, Polica, Polšnik, Ponikva, Portorož, Preddvor, Predloka, Prem, Preska, Prežganje, Ptuj - Sv. Ožbalt, Radenci, Raka, Razbor pri Slovenj Gradcu, Reteče, Ribnica, Rob, Sava, Slivnica pri Mariboru, Slovenj Gradec, Slovenske Konjice, Spodnja Polskava, Stara Loka, Stolna župnija Novo mesto, Stranice, Studenice, Sv. Bolfenk v Slov. Gorici, Sv. Duh - Veliki Trn, Sv. Jurij v Prekmurju, Sv. Lovrenc nad Štorami, Sv. Peter pod Sv. Gorami, Sv. Rupert v Slov. Gorici, Sv. Urban - Destrnik, Šempas, Škofije, Smartno pri Litiji, Trnje, Tržič, Tržič-Bistrica, Velesovo, Videm - Krško, Vojnik, Vransko, Vrhopolje, Zagorje, Zaplana, Zreče, Žalna | posamezniki: Antolin Irena, Antončič Marjanca, Avbelj Ivanka, Balanc Majda, Benko Nevenka, Bezinovič Nataša, Bojkovič Rok, Boštjančič Magdalena, Brus Marjan, Cerar Marinka, Cerkovnik Polona, Cvar Danica, Černigoj Pavla, Debelak Katarina, Debevec Marina, Debevec Milanka, Dimec Cvetka, Fabjan Velikanje Vanja, Gantar Jožica, Gerbec Marija, Gjerkeš Stanislav, Grad Berdajs Darja, Hajdinjak Skrzypiec Martina, Homan Irma, Hotel Florjančkov hram, Hrastnik Janez, Hrovat Sebastjan, Jagodic Slavka, Jerina Janez, Junc Terezija, Jurkovič Martin, Kelemina Ivan, Kete Kos Andrejka, Klemenčič Marija, Klinar Majda, Kolarič Erik, Košir Martin, Kranjc Milena, Kravos Marta, Križaj Bernarda, Krmelj France, Krošelj Monika, Kukar Nataša, Kulturno društvo Framski Zven, Kuzele Mihaela, Lebič Franc, Lukati Marija, Malavašič Leon, Mavrel Franc, Mekuč Mojca, Mesec Andreja, Mezgec Ivan, Močnik Marija, Mohorič Iztok, N.N., Nared Marina, Obrar Janez, Ogorevc Klara, Oman Leopolda, Pečoler

Tilka, Peklaj Ana, Perme Leopold, Petrovič Nikica, Piškur Tonček, Pivk Andrej, Plesnik Marija, Pogačar Jožica, Praprotnik Marija, Prosenec Milena, Rakovec Olga, Ravnik Robert, Ravnikar Jure, Rebov Anton, Rupelj Miroslav, Senica Marija, Serianž Anton, Spendl Eduard, Strojani Blanka, Škofijska gimnazija A.M.S., Štefe Francisco, Tavčar Blaž, Treven Anica, Treven Jože, Trošt Ana, Urbanc Olga, Virant Leon, Vodnik Martina, Vrhovnik Janez, Windschnurer Tine, Zabukovec Vida, Zagoričnik Marija, Založnik Danica, Zelko Zagorka, Zorko Blaž, Zupan Pavla, Žabkar Janez, Žele Stanislav, Žgur Liljana

ADVENTNA AKCIJA | župnije: Ajdovščina, Ambrus, Artiče, Batuje, Bertoki, Bevke, Biljana, Blagovica, Boštanj, Bovec, Branik, Brestanica, Brezno ob Dravi, Brusnice, Budanje, Celje - Sv. Cecilija, Celje - Sv. Jožef, Cerkno, Cirkovce, Črenšovci, Črešnjevec, Črnomelj, Dekani, Dobrova, Dol pri Ljubljani, Domžale, Dornberk, Dragatuš, Dutovlje, Godovič, Gomilsko, Gornja Ponikva, Gornja Radgona, Grad, Grosuplje, Hajdina, Homec, Horjul, Hrpelje-Kozina, Hrušica, Ig, Izlake, Izola, Javorje nad Šk. Loko, Jelšane, Jezersko, Kamnje, Kanal, Kančevci, Kisovec, Knežak, Kobarid, Kočevska Reka, Kolovrat, Komenda, Koper, Koprivnik v Bohinju, Koroška Bela, Korte, Kostanjevica na Krki, Krkavce, Kromberk, Kropa, Krško, Laporje, Leskovec pri Krškem, Leskovica, Litija, Ljubečna, Ljubljana-Dravljice, Ljubljana-Jezica, Ljubljana-Kašelj/Zalog, Ljubljana-Marijino Oznanjenje, Ljubljana-Podutik, Ljubljana-Rakovnik, Ljubljana-Stožice, Ljubljana-Sv. Peter, Ljubljana-Šiška, Ljubljana-Vič, Ljubljana-Zadobrova, Ljubno, Loče pri Poljčanah, Lokavec, Lovek, Lucija, Majšperk, Makole, Maribor - Sv. Magdalena, Mengeš, Metlika, Miren, Most na Soči, Mošnje, Motnik, Murska Sobota, Muta, Notranje Gorice, Nova Oselica, Novo Mesto-Sv. Lenart, Opatje Selo, Ormož, Ovsiče, Pirniče, Planina, Planina pri Rakeku, Podbrdo, Podgorje pri Slov. Gradcu, Podgrad, Podgraje, Podnanos, Polenshak, Polhov Gradec, Polica, Poljane nad Škofjo Loko, Polšnik, Ponikva, Preddvor, Preserje, Prežganje, Primsko v Dolenjskem, Ptuj - Sv. Ožbalt, Ptujsko Gora, Radeče, Radenci, Radomlje, Raka, Reteče, Ribnica, Ribnica na Pohorju, Rob, Rogaška Slatina, Rova, Sava, Sevnica, Skomarje, Slovenj Gradec, Slovenska Bistrica, Slovenske Konjice, Smlednik | Sočerga, Solkan, Spodnja Polskava, Središče ob Dravi, Srednja vas v Bohinju, Stara Cerkev, Stara Loka, Stara Oselica, Stari trg pri Ložu, Stična, Stoperice, Stopiče, Stranice, Studenice, Sv. Bolfenk na

*Darovi objavljenih
so na naš račun prispeli
v obdobju med 21. 1. 2023 in
20. 3. 2023. Hvala vsem.*

Kogu, Sv. Bolfenk v Slov. Gorica, Sv. Duh - Veliki Trn, Sv. Duh na Ostrem Vrh, Sv. Helena-Dolsko, Sv. Jernej pri Ločah, Sv. Jurij v Prekmurju, Sv. Križ - Gabrovka, Sv. Križ nad Jesenicami, Sv. Križ-Podbočje, Sv. Kunigunda na Pohorju, Sv. Lenart, Sv. Lenart-Podgorci, Sv. Lovrenc na Dravskem Polju, Sv. Lovrenc na Pohorju, Sv. Martin na Pohorju, Sv. Martin pri Vurberku, Sv. Peter pod Sv. gorami, Sv. Trojica v Slov. Gorica, Sv. Urban - Destrnik, Sv. Vid nad Valdekom, Sv. Vid pri Ptuj, Svetina, Svibno, Šempeter v Savinjski dolini, Šentjanž, Šentjanž na Vinski Gori, Šentjernej, Šentjurij-Podkum, Šentlambert, Škocjan pri Turjaku, Škofije, Šlovrenc, Šmartno ob Paki, Šmartno pri Litiji, Šmartno v Rožni Dolini, Šmiklavž pri Slov. Gradcu, Špitalič, Št. Jurij pri Grosupljem, Štanjel, Teharje, Tinje, Tišina, Tolmin, Trata - Gorenja vas, Trbonje, Trnje, Trstenik, Trstenik, Trzin, Tržič, Tunjice, Vače, Velenje - Sv. Martin, Velesovo, Velika Dolina, Velika Polana, Veliki Gaber, Videm - Krško, Vinica, Vitanje, Vodice, Vogrsko, Vojnik, Vranja Peč, Vransko, Vrhnik, Vuhred, Vuzenica, Zagorje, Zaplana, Zgornja Polskava, Zgornji Tuhinj, Zreče, Žalna, Železniki, Žetale | posamezniki: Črnugelj Martin, Frančiškanski samostan Nazarje, Kopinšek Damjana, Merhar Marija, N.N., Oblak Metka, Pegan Monika, Vogrinčič Mateja, Zinko Martina | **SKLAD MIVA** | župniji: Dornberk, Gozd, Jelšane, Komenda, Mekinje, Novo Mesto-Šmihel, Prvačina, Sv. Bolfenk v Slov. Gorica, Sv. Rupert v Slov. Gorica, Sv. Urban - Destrnik, Trzin | posamezniki: Bolka Boris, Buhvald Amalija, Frančiškanski samostan Nova Štifta, Jereb Batagelj Miriam, Kancilija, Klinkon Slavomir, Kolbl Jernej, Kragelj Mateja, Kreft Timotej, Lamprečnik Anton, Osolin Primož, Pečjak Irena, Pezdir Marija, Pižmoht Marija, Pšeničnik Marijana, Štolcar Kolja, Trobec Mojca, Vogrinčič Mateja, Vrečič Primož | **SKLAD ZA MISIJONE** | župniji: Knežak, Mengeš, Poljane nad Škofjo Loko, Sorica, Stična, Sv. Urban - Destrnik, Videm - Krško, Vransko | posamezniki: Association of the Franciscan Ofm, Blažič Mihael, Breznik Mara, Bunderla Lidija, Čebokelj, Dolinšek Tatjana, Janc dr. Miha, Jeralič Martina, Karničar Šenk Irma, Koprivnikar Jožica, Kotnik Ambrož, Kozjek Marija, Kozole Cvetka, Kranjc Frančiška, Kržan Miklavž, Lah Zmaga, Likar Sebastjan, Lipušček Marjan, Ljuman d.o.o., Lovše Anica, Magdič Olga, Menegilija Tone,

Mernik Franc, Miklič Vlasta, Mikulin Olga, Mikuž Ivana, Mohorič Slavica, N.N., Opetnik Ciril, Paškič Ilija, Perovšek Francka, Podkrižnik Jožef, Pogorevc Albert, Potisek Helena, Potočnik Tatjana, Schwarzbartl Tomaž Ervin, Sirk Saksida Marija, Slokar Darja, Suhadolnik Franci, Šiško Milka, Špehar Vrtin Ana, Štern Ivan, Štrukelj Frančiška, Zgaga Rudolf Anton, Zorenč Davorina | **SKLAD ZA LAČNE** | posamezniki: Adamič Ana, Adamič Nuša, Eržen Vesna, Harej Janko in Metka, Hribar Samo, Kebe Janez, Krnc Stane, Kržišnik Franci, Kuhar Kristjan, Lah Pavla, Likar Sebastjan, Macedoni Anica, Medvešek Viljem, Muha Vera, N.N., Obed Stanislav, Pavlič Renata, Per Metod, Pirnar Žan, Ravnovesje in Marko Janc s.p., Rihtar Helena, Semenič Bojana, Suhoveršnik Sabina, Škrlep Andrej, Šušteršič Boža, Žabjek Marija Magdalena, Žerjal Peter in Bojana | **SKLAD ZA MADAGASKAR** | posamezniki: Brce Alojzij, Fric Jolanda, Golob Jan, Muha Vera, Nimac Tadeja in Branko, Pevec Marijana, Pilič Nevenka, Remic Primož, Valič Jakob, Verhovšek David | **ZA SOCIALNO ZAVAROVANJE MISIJONARJEV** | župnija Ljubljana-Ježica | posamezniki: Harej Janko in Metka, Pejič Dragan, Tacol Lovro | **ZA GOBAVCE** | posamezniki: Gregorič Andrej, Kos Alenka, Muha Vera, Tacol Lovro | **ZA ŠOLANJE BOGOSLOVCEV** | Konda Helena | **VODNJAKI-ZAMBIJA** | Stampar Robert | **MAŠNE INTENCIJE** | župnija Komenda | posamezniki: Bertolini Francesco, Kolbl Jernej, Pavlič Renata | **CIKLON IDAI** | Vižintin Jožica in Aleš | **MISIJON MATANGA** | posamezniki: Kopriva Silvester, Kresnik Robert, N.N., Podobnik Jožica | **MISIJON AMPITAFI** | posamezniki: Hodžič Sara, Plesnik Filip, Pregelj Kristina | **PAVEL BAJEC** | Ušaj Robert | **PETER IVANČIČ** | Muller Marija | **S. ANKA BURGER** | Brce Alojzij | **S. METKA KASTELIC** | posamezniki: Kastelic Milena, Muha Vera, N.N. | **S. VIDA GERKMAN** | posamezniki: Čengija Kata, Drobež Kristina, Harej Neva in Rajko, Oblak Marija, Sitar Antonija | **S. VESNA HITI** | posamezniki: Blejec Marija, Kolbl Jernej, Kotar Cvetka Terezija, Lajevec Janja, N.N. | **TONE KERIN** | župnija Ljubljana-Črnuče | posamezniki: Colner Justina, Demšar Vincencij, Derganc Marija, Durič Ana, Fister Alenka, Gril Primož,

Hribar Mojca, Klobučar, Kozic Jožica, Lah Benjamin, Marija Plaper, Marjeta Vernik, N.N., Petkovšek Danica, Rafael d.o.o., Šušteršič Ivana, Tonin Jožica, Turk Marija, Vernik Marijana, Zorko Blaž, Žura Ivanka | **TONE OVITAR** | Žgur Miro | **S. AGATA KOCIPER** | Barat Rozalija | **JANEZ KRMELJ** | župnija Šentjurij-Podkum | posamezniki: Birk Vrabec Ivana, Bokal Urška, Bolta Marko, Dragar Mojca, Kemperle Polona, Kolander Tadeja, Komac Blaž, Lah Pavla, Logar Marija, Maležič Peter, Maležič Teja, Marinko Boštjan, Muhič Darja, N.N., Ogrinec Andrej, Pirnat Franc, Skrila Cuš Darja, Sovdat Marko, Sušnik Mojca, Vrabec Marko, Zabret Erika, Zgubič Evgen | **S. ANDREJA GODNIČ** | posamezniki: Barat Rozalija, Benedičič Izidor, Bratina Matej, Fajdiga Joško, Ferenčak Terezija, Fwučka Lojzka, Habjanič Jožica, Kobal Matej, Kržišnik Katarina, N.N., Praper Primož, Rustja Andreja, Sedej Andreja, Smole Marija, Štuhec dr. Ivan, Ušaj Robert, Žgur Miro | **DANILO LISJAK** | posamezniki: Bonutti Hajdinjak Kamila, Harej Janko in Metka, Kette Lucija, Krevelj Branko | **TOMAŽ MAVRIČ** | Malalan Nika | **S. ZVONKA MIKEC** | posamezniki: Murn, Strnad Alenka | **MISIJONARKE MATERE TEREZIJE** | posamezniki: Kranjc Rafael, N.N. | **JANEZ MESEC** | župniji: Miren, Poljane nad Šk. Loko | posamezniki: Beguš Lojze, Nared Zarja, Šimnic Apolonija, Ušaj Robert | **PEDRO OPEKA** | župnija Velike Lašče | posamezniki: Association of the Franciscan Ofm, Benda Vogrinec Veronika, Bohak Ivan, Bolta Marko, Briški-Pollak Ana, Ekorna d.o.o., Frančeskin Nataša, Gajšek Rok, Herman Petra, Hočevar Janko, Kette Lucija, Kham Alenka, Kocbek Tilen, Kranjc Ela Vita, Lah Benjamin, Logar Manica, N.N., Paljč Florijana, Pergarec Roza, Perovšek Francka, Peterle Marija, Prepadič Meta, Ravnovesje in Marko Janc s.p., Rus Valerija, Simčič Ivana Alexandra, Snaj Irena, Šegula Zdenka, Zgonc Marija | **JANEZ MUJDRICA** | N.N. | **STANKO ROZMAN** | Ravnikar Marija | **P. MARTIN KMETEC** | župnija Predvor | posamezniki: Molitvena skupina Koper Sv. Marko, Pirih Marija, Polenšek Marija, Ramovš Vera, Sitar Ivanka, Zajec Marija | **S. MARIJETA ZANJKOVIČ** | posamezniki: Cergolj Janez, Zadravec Roman

| **TONE GRM** | župnija Šentjurij-Podkum | Kolbl Jernej | **S. BOGDANA KAVČIČ** | posamezniki: Beguš Lojze, Gregorič Andrej, Kobal Matej, N.N. | **P. LOJZE PODGRAJŠEK** | Povh Jože | **S. ANICA STARMAN** | Kebe Janez | **S. MILENA ZADRAVEC** | posameznici: Colnar Marija, Dolgan Ana, Pirih Marija | **S. FANI ŽNIDARŠIČ** | posameznici: Glasenčnik Daša, Souidi Zavrl Nada | **P. JANEZ SEVER** | N.N. | **S. LJUDMILA ANŽIČ** | posamezniki: Dakskobler Ljudmila, Sever Alojz | **S. ANA SLIVKA** | Ušaj Robert | **S. BARBARA PETERLIN** | posamezniki: Burja Matija, Lajevec Janja, Mežan Olgica, Novak Zlatko, Pirnat Janez, Pšeničnik Marijana, Strnad Alenka | **S. DORICA SEVER** | župnija Šentjurij-Podkum | posamezniki: Babnik Marijana, Gregor Ivan, Kropaci Darja, N.N., Selan Janez, Žgur Miro | **STANE KERIN** | posamezniki: Bartolj Marija, Gospodarič Marko, Kobal Matej, N.N., Slajpah Urban | **S. URŠA MARINČIČ** | posamezniki: Dolinšek Tatjana, Drolc Jožef, Lajevec Janja, Pisk Tomaž, Sušnik Kolbezen Barbara, Šilc Herga Vojka, Šilc Marinčič Andreja, Združenje Kolpingovih socialnih dejavnosti | **S. MOJCA KARNIČNIK** | župnija Šentjurij-Podkum | posamezniki: Čelik Branko, Jemenšek Jožica, Lesičnik Marija, Muller Marija, Oprešnik Silva, Seme Nevenka | **MISIJON CRIPAM-BRAZILIJA** | posamezniki: Kos Tjaša, Muller Horvatič Ingrid | **P. MIHA MAJETIČ** | Rozman Jerica | **MARIJINE SESTRE-UKRAJINA** | župniji: Dobropolje-Videm, Ig | posamezniki: Avbar Marija, Avguštin Marija Josefina, Božič Ogrin Tatjana, Glasenčnik Daša, Hribar Majda, Kočar Stanislav, Kodrič Bogdan, Kovač Marijana, Malovrh Mojca, Marolt Marica, Osolin Primož, Peterca Klavdio, Podvinski Zvone, Remec Anica, Štolcar Kolja, Ušaj Robert, Vincencijeva zveza Ottawa, Vindiš Dominika, Vrhovec Breda, Zajec Marija, Žabkar Andrej in Valerija, Žnidarič Maksimiljana | **POLONA DOMINIK** | posamezniki: Anderlugh Marija, Ažman Bogdan, Černe Lojzka, Ferlež Helena, Gril Luka, Martinič Ludvik, N.N., Peklar Andreja, Sedej Andreja, Sitar Antonija, Smole Legat Alenka, Smole Marija, Stražišar Elizabeta, Škulj Petra, Žagar Monika | **S. ZORICA BLAGOTINŠEK** | župnija Šentjurij-Podkum | posamezniki: Gale Bogomira, Harej Neva in Rajko, Jeralič Martina, Oblak Marija

Priporočeni dar za tisk Misijonskih obzorij za leto 2023 je 9€.

»Kristus je vstal!«

*To neizpodbitno zgodovinsko dejstvo
je preobrnilo naše razumevanje sveta.*

Kristus je vstal, česa bi se še bali.

*Bog je na naši strani sredi vseh
življenjskih izzivov.*

Aleluja!

